

ganske misforstaaet den saaldne Udtring. Det er et Udtryk, som har en bestemt Forstaaelse allevegne, ogsaa hos os. Hvis Udtrykket havde været saaledes at forstaa, som det erede Medlem har opfattet det, vilde jeg ikke have ladet det passere.

Jensen: Jeg takker den høitærede Formand for denne Bemærkning; jeg vilde have gjort den samme. Jeg sagde endog saa „Ss. Maj. Kongens Loyale Opposition“; det er nemlig et parlamentarisk Udtryk, man har andetsteds, og som aldeles ikke betyder noget Sjendligt mod Kongen.

Brasch: De Bemærkninger, som jeg kunde have ønsket at gjøre, ere allerede fremsatte af to foregaaende Talere. Navnlig vilde jeg have døret ved den politiske Situation. Jeg er nemlig af den Mening, at, naar man har gjort sig bekendt med det omfattende Opus om denne Finanslov, som Forhandlingerne i det andet Thing have fremkaldt, vil man allerede paa Forhaand have en klar Mening om, hvorledes Landstinget vilde opfatte de væsentligste Punkter, og jeg havde derfor ikke tænkt mig, at der vilde fremkomme mange Bemærkninger i saa Henseende. Det er dog imidlertid slet, og det er maaske meget tilfredsstillende. Som jeg før sagde, er det, som jeg kunde ønske at sige om den politiske Situation, for en stor Del sagt, men en Bemærkning skal jeg dog gjøre, og det er, at inde fra det andet Thing har det stadig lydt over til os, at den nuværende Regjering, som valgt af Landstingets yderste Spids, er et Udtryk for dette. Jeg skal tillade mig at gjøre den Bemærkning, at da jeg hørte en saa helbig at have et Gods eller saa helbig at have noget Embede, men kun er en almindelig skatteyndende Borger, vil jeg ikke kunne henregnes til Landstingets yderste Spids, og jeg vil altsaa frit kunne udtale mig om, hvorledes jeg opfatter Landstinget i dets Helhed og saaledes ogsaa dets yderste Spids. „Dets yderste Spids“ forstås saaledes, som om det er Inkarnationen af det Konervative eller egentlig Reaktionen. Derfor det er Begrebet, er det en komplet Misforstaaelse. Det er næsten 20 Aar siden, at jeg tog Sæde i dette Thing, men jeg har aldrig gjort den Erfaring, at der var noget Medlem i dette Thing, der ønskede at strue tilbage, da Alle ønskede at føre fremad, og derfor er det min levende Overbevisning, at derfor denne Regjering — som det ogsaa er min fulde Overbevisning — udtrykker, hvad den rører sig i dette Thing, er det alt Andet end Reaktion, det er et varmt og levende Ønske om at gaa frem paa Reformernes Vej, men vel at mærke sindigt og betænksomt. Vi kjende ikke Nogetsomhelst til at ville Reaktion, og det er Noget, jeg særlig maa bede accentueret lige over for den Opfattelse, der gjør sig gjælden-

de paa andet Sted. Der er nu fremkommet en Situation, som er af en høist eiendommelig Art. Det meget ærede 1ste Medlem for 1ste Kredss (Krieger) gav igaar et klart og for mig meget overbevisende Billede af, hvorledes Opfattelsen har været af Finansloven gennem hele dens Tilbliven med Undtagelse af det sidste Aar. Det erede Medlem accentuerede særligt, at det er Traditionen, man har at holde sig til, hvor Bogstaven ikke taler. Ja, det erede Medlem har Ret, det burde være Traditionen, som man skulde holde sig til, thi den alene kan bære oppe, naar der er et Gul i Lovgivningen, men naar man søger at komme bort fra, hvad Traditionen har opstillet, naar man søger at skabe en Tingenes Tilstand, hvor det egentlig ikke udelukkende dreier sig om det, der er Spørgsmaal om, nemlig ved nærværende Leilighed: „Hvad kræver Statens Husholdning?“, men man tillige lader en politisk Understrøm gaa gennem det hele Billede og den hele Skabelse af Finanslovforlaget, da antager det hele en Karakter, som det er min fulde Overbevisning, Ingen vil kunne bestride er en Fordanskning af det, det skulde være. Finanslovens Op-gave er kun den Hverken at se hen til Spire eller Venstre, men at agte nøie paa, hvad Statens Fornødenheder kræve. Jeg skal ikke bruge Finansloven til, som der er sagt, „at dræbe Ministre“ eller som Løstestang til at fjerne en Regjering, som ikke er mig behagelig; der maa andre Maader og Midler til, og det kan ikke sse ved slige Ting, men kun ved Grundenes og Forholdenes Magt. Den Styrke, der ligger i, hvad en Opposition kan frembære, det er den, der maa være det Afgjørende. Idet jeg saaledes giver mig til at udtale mig om de politiske Forhold, uagtet de allerede ere berørte, er der en eneste Bemærkning, jeg ikke kan tilbageholde; det er den, at man siger, at, naar der er fremkommet en saadan Situation som den foreliggende, saa kan Regjeringen ikke gjøre Andet end at rette en ny Appel til Folket, det vil sige: lade fortage Omvalg. Skulde jeg rette nogen Bebreidelse mod den nuværende Regjering, saa er det den, at den ikke har havt et aabent Die, et klart Syn paa den Tingenes Tilstand, der havde udviklet sig, da den lod foretage det Omvalg, som fandt Sted den 25de April f. A., og har miskjendt de virkelige Forhold. Man burde have ventet, at Regjeringen var i den Grad orienteret, at den kunde vide, at saaledes som Situationen nu er, nytter det ikke at vente et bestemt Svar, mindst paa et Spørgsmaal af den Art, der kan gives alle mulige Skikkelser og pustes op til noget ganske Ube-gribeligt og Utroligt, som det er blevet. Jeg siger, at saaledes som Forholdene nu ere, nytter det ikke at rette en Appel til Folket; man kan efter min Overbevisning ikke vente at faae Svar paa det, man spørger om. Der er en berømt fransk Statsmand, som har sagt en Gang,